

Kristi Himmelfärds dag - 2019 Åke Malander (ELBK)

Introitus Psalm 47:2-10, Gt 1 Mos 5:21-24, Ep Apg 1:1-11, Ev Mark 16:14-20, II Joh 17:24-26

Gud har farit upp under jubel, HERREN under basuners ljud.

Idag är det just denna jubeldag. Vi har firat Påsk och det har nu gått 40 dagar sedan Herren Jesus stod upp ur sin grav som Segraren över synd och död, och vi firar idag Kristi Himmelfärds dag. Det är den dag och den händelse som vi bekänner varje söndag i mässan: ”uppstigen till himmelen, sittande på allsmäktig Gud Faderns högra sida”. Det är just detta vi firar idag.

Själva händelsen där på Oljeberget får vi naturligtvis inte uppfatta på ett grovt lokalt sätt som t.ex. när en rymdfärja skjuts upp och stiger allt högre och ser mindre och mindre ut och till slut inte längre går att se. Nej, ”han lyftes upp inför deras ögon, och ett moln tog honom bort ur deras åsyn.” Jesus steg här inte upp till någon högre belägen lokal plats som skulle kunna beskrivas eller pekats ut. Han lämnar nu den form av närvaro som han har haft med sina lärjungar, sin kyrka under de drygt 30 år som han vandrade omkring här på jorden. ”Ett moln tog honom bort ur deras åsyn.” Han träder in i den himmelska världen, den sida av verkligheten som inte är åtkomlig för våra sinnen. Kristus återvänder till den härlighet han äger med Fadern och den Helige Ande av evighet. Vad betyder då detta att Kristus har stigit upp till himmelen och sitter på Faderns högra sida? Vad betyder det för oss kristna som lever idag, 2000 år senare?

Kristi Himmelfärds dag vittnar om:

att Kristus har fullbordat vår frälsning och sitter nu på Faderns högra sida

att Kristus på Faderns högra sida leder och bevarar sin kyrka – genom nådemedlen

att Kristus på Faderns högra sida är inför Fadern vår advokat mot åklagaren

Kristus har fullbordat vår frälsning och sitter nu på Faderns högra sida

Kristi försoningsgärning ställer mot varandra och åskådliggör både Guds gränslösa kärlek till oss syndare och vår gränslösa syndaskuld inför Gud. I en gammal julpsalm heter det, poetiskt men realistiskt uttryckt: ”O Faderns kärlek stor, Som här i Sonen bor! Genom våra synder Fördömda vore vi, Om han ej oss förvärvat Att evigt sälla bli.” (Luthersk Psalmbok nr 861) Det finns en bibelvers som förmodligen alla som hör eller läser detta kan utantill. Den lyder: ”Ty så älskade Gud världen att han utgav sin Enfödde Son, för att var och en som tror på honom inte ska gå förlorad utan ha evigt liv.”

Om Guds Enfödde Son, Jesus Kristus heter det i den nicenska trosbekännelsen, den som vi brukar använda på högtidsdagar: ”... som för oss människor och för vår salighets skull har stigit ned från himmelen och tagit mandom genom den Helige Ande av jungfrun Maria och blivit människa ...” Han föddes hit till jorden som ett hjälplöst spädbarn liksom alla vi andra och växte med åren upp till en fullvuxen man. I allt lik oss, han delade våra villkor – dock utan synd! Hans liv var fullkomligt rent och i enlighet med Guds vilja, men han, den ende utan synd, fick lida och dö för synden, för världens synd, för alla människors alla synder. Det till synes tragiska slutet blir dock till en triumferande seger när han på tredje dagen står upp ur dödens band. Och så blir han genom sin uppståndelse från de döda med kraft bevisad vara Guds Son.

Det verk han kommit till världen för att utföra är nu fullbordat. Nu kan han återvända till Fadern. Men innan han sålunda lämnar världen, så visar han ytterligare sin herdeomsorg om sina får och lamm, om sina lärjungar, som han ju skulle sända ut i världen det största och märkligaste uppdrag som getts åt människor. De behövde alltså ännu mycket undervisning. ”Han visade sig för dem efter sitt lidande och gav dem många bevis på att han levde, då han under fyrtio dagar lät sig ses av dem och talade med dem om Guds rike.” Med Guds rike menas nog här i första hand Guds nåderike här i tiden, som är hans kyrka och församling, där han själv styr och leder som vår Konung, Profet och Överstepräst.

Kristus på Faderns högra sida leder och bevarar Kyrkan – genom nådemedlen

Denna världens riken styrs och regeras (och utvidgas) med maktmedel av olika slag, helt annorlunda är det med Kristi rike, som inte är av denna världen. Om då Guds rike, kyrkan, alltså inte är och fungerar som de världsliga rikena, hur ska hon då styras, växa till och utbreda sig? Jesus sa, som vi nyss läste i vår text: ”Gå ut i hela världen och predika evangelium för hela skapelsen. Den som tror och är döpt ska bli frälst, men

dem som inte tror ska bli fördömd.” Matteus återger Jesu ord lite utförligare, och av de båda tillsammans framgår hur det ska ske att ”göra alla folk till lärjungar”, det sker genom att ”predika evangelium för hela skapelsen” och ”döpa dem i Faderns och Sonens och den Helige Andes namn”

Med sin allmakt styr och uppehåller han hela skapelsen och då talar vi om hans allmaktsrike, men här i sitt nåderike, i kyrkan styr och regerar han inte med yttre makt eller genom världsliga medel, utan genom de till synes oansenliga nådemedlen. Här nämner han ordet och dopet. Vi bör kanske erinra oss om, att när vi talar om ordet som ett nådemedel så menas evangelium. Lagen ska förvisso predikas i sitt fulla allvar, även för de troende, men den är inget nådemedel; lagen förkunnar bara krav och hot, straff och dom över oss.

Om ordet och dopet säger han: *Predika detta!* och *Döp dem!* Om det tredje nådemedlet, som inte är nämnt här, nattvarden eller altarets sakrament, säger han: *Gör detta!* Nådemedlen ska vara i verksamhet. Och för att det nu ska kunna predikas och döpas och firas nattvard har han utvalt och utrustat sina apostlar som han nu sänder ut med detta uppdrag. För, som aposteln Paulus säger: ”Hur skulle människor kunna åkalla den som de inte kommit till tro på? Och hur skulle de kunna tro på den som de inte har hört? Och hur skulle de kunna höra om ingen predikar? Och hur skulle några kunna predika om de inte blev utsända?” Således har Herren instiftat ett särskilt predikoämbete, apostlarna och deras efterföljare intill tidens ände. Om sina apostlar säger Jesus i sin översteprästerliga förbön: *”Liksom du har sänt mig till världen, så har jag sänt dem till världen.”* Men det var ju just dessa som han måste förebrå för deras otro och hårda hjärtan, då de inte trodde på dem som var vittnen till hans uppståndelse – och likväl kallar och insätter han dem till att vara kyrkans lärare. Alltså kommer det inte an på människans kvalitet utan på Herrens kallelse. Må så vara att prästen är ovärdig, han är ju en syndare, men är han rätt kallad och insatt i sitt ämbete så står Gud bakom hans ämbetsgärning. Genom predikoämbetets tjänst styr och uppehåller Kristus sin kyrka – genom ordet och sakramenten. Här möter vi Kristus i hans profetiska ämbete.

Kristus på Faderns högra sida är inför Fadern vår advokat mot åklagaren

I Uppenbarelseboken 12 hör vi att det finns en åklagare mot oss, *”den stora draken, den gamle ormen, som kalla Djävul och Satan, . . . han som dag och natt anklagade dem inför vår Gud.”* Och det är inte svårt för honom att finna anklagelser mot oss, ”ty vi syndar dagligen och på mångahanda sätt”. På Faderns högra sida i himmelen sitter dock vår advokat, talesman och förespråkare, som är vår broder och Guds älskade Son, han som i vårt ställe har fullkomligt uppfyllt alla lagens bud och fullkomligt sonat alla våra överträdelser. *”Men om någon syndar, har vi en som för vår talan inför Fadern – Jesus Kristus som är rättfärdig.”* Här i den tredje delen av vår predikan möter vi den himlafarne Kristus i hans översteprästerliga ämbete. Det gamla förbundets överstepräst bar fram offer och förböner för hela folket, på nytt och på nytt och på nytt. Vår överstepräst, Jesus Kristus, har frambringat ett fullkomligt offer, en gång för alla, giltigt för alla tider och för alla människor, och något försoningsoffer ska aldrig mer framföras. Som vår himmelske överstepräst *”kan han därför helt och fullt frälsa dem som genom honom kommer till Gud, ty han lever alltid för att mana gott för dem.”* Detta är en stor tröst och glädje som Kristi Himmelsfärds dag skänker oss. Vi är inte utlämnade till mörker och hopplöshet när våra synder anklagar oss; vi har Kristus, vår broder, på Faderns högra sida i himmelen. Vad ska vi då tänka om vår livssituation som kristna syndare? *”Är Gud för oss vem kan då vara emot oss? ... Vem kan anklaga Guds utvalda? Gud är den som frikänner. Vem är den som fördömer? Kristus Jesus är den som har dött, ja, än mer, den som har blivit uppväckt och som sitter på Guds högra sida och ber för oss.”*

Dagens ämne är som vi citerade i inledningen predikat redan i Psalmernas bok: *”Gud har farit upp under jubel, HERREN under basuners ljud.”* Han har farit upp som förstlingen, som huvudet för sin kropp, sin kyrka, för att vi i sinom tid ska komma efter. Ty så har han bett för oss: *”Fader, jag vill att där jag är, där ska också de som du har gett mig vara tillsammans med mig, så att de får skåda min härlighet som du har gett mig.”* En sådan framtid förkunnar Kristi Himmelsfärds dag för oss. Och under tiden här nere, under vår pilgrimstid, mättar han oss med Livets Bröd, och vi lever våra dagar under hans löfte: *”Se, jag är med er alla dagar intill tidens ände.”* Till detta säger vi: Amen, det är visst och sant.